

Đường Vĩ Soái

Trà
cùng
đến chết
"Còn
cho rằng
tôi là
Bách
Liên hoa

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0105](https://www.facebook.com/reviewngontinh0105)

Review by:
Ám Dung Hoa
Design by:
Trắng Tiệp Dư

Mục lục

Chương 1: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (1)

Chương 2: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (2)

Chương 3: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(3)

Chương 4: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(04)

Chương 5: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(5)

Chương 6: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(6)

Chương 7: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (7)

Chương 8: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(8)

Chương 9: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (9)

Chương 10: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(10)

Chương 11: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(11)

Chương 12: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(12)

Chương 13: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(13)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (1)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vịn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (2)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mùi ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vịn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(3)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vịn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(04).

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vịn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(5)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mùi ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đào, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vụn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(6)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vụn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (7).

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đầm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuối ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vịn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cẩn rắng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(8)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đào, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vụn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cẩn rắng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (9).

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mùi ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vấn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vụn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cẩn rắng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(10)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đào, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vắn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vụn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lùì lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(11)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mười ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vắn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vụn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lười lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(12)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mùi ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đàm, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đầm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuối ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vắn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vụn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cắn răng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lùi lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

TRA CÔNG ĐẾN CHẾT ĐỀU CHO TA LÀ BẠCH LIÊN HOA

Đường Vĩ Soái.

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ(13)

Chương 1: Mất trí nhớ sau khi bị đối xử tệ (1)

Tạ Mộc lúc tỉnh lại, là ở một gian phòng bệnh, xung quanh vây đầy nhân viên y tế, bọn họ không ngừng mà nói: "Đây là kỳ tích, thật sự là kỳ tích."

Anh hơi rũ mắt, xem hai tay của chính mình.

Trước một giây trong trí nhớ, anh còn thấy rõ đôi tay này bên trên tràn đầy vết máu, mà hiện tại lại sạch sành sanh, ngoại trừ bề ngoài có chút tái nhợt, mùi ngón nhỏ dài, trắng nõn như ngọc.

Đau khổ, tuyệt vọng, hận ý, Tạ Mộc đã thấy nhiều, mà mạnh mẽ đến mức độ này, làm đâu anh đều có chút đau.

Mới vừa tiếp thu những ký ức của nguyên thân, đi theo không gian nhân vật xem được cũng khá, vốn là một người sạch sẽ, lúc chết, nhưng ngay cả một chút tôn nghiêm cuối cùng đều không còn.

Thân thể này là cô nhi, tròn mười tám tuổi rời cô nhi viện một mình sinh sống, bởi vì thành tích ưu tú có học bổng, hơn nữa lại tranh thủ được các khoản thời gian mà đi làm công kiếm tiền, tuy rằng rất gian nan, nhưng vẫn thuận lợi tốt nghiệp.

Sau khi tốt nghiệp vào được xí nghiệp lớn, may mắn mười phần lại trở thành trợ lý của tổng giám đốc.

Mà tổng giám đốc của công ty này, cũng chính là cấp trên của anh, lại là nhân vật nổi tiếng hồi anh còn học cấp ba, cũng là người duy nhất tại thời điểm anh bị bắt nạt sẽ đứng ra bảo vệ anh.

Đối với một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm làm việc mà nói, đây giống như một giấc mộng vậy.

Nguyên thân nơm nớp lo sợ bắt đầu đi làm, nỗ lực học tập các loại tri thức, vốn cho là sẽ rất khổ cực, không nghĩ tới cấp trên lại đối với anh chăm sóc rất nhiều, gần như là tay cầm tay dạy anh phải như thế nào để trở thành một trợ lý hợp lệ, trong cuộc sống cũng có thể được gọi là săn sóc.

Anh rất cảm kích sếp, cũng rất bảo vệ sếp, khờ dại mà nghĩ mình có thể ở đây làm trợ lý cả đời.

Thời gian ở chung càng ngày càng nhiều, anh dần dần phát hiện mình đối cấp trên có tình cảm khác, bởi vì tự ti, anh liều mạng đè nén thứ tình cảm này, sau, trong một lần say rượu nọ, nguyên thân mơ mơ màng màng cùng cấp trên của mình có một cái quan hệ khác.

Cuộc sống sau này lại giống như là một giấc mơ đẹp, cấp trên tỉnh lại không chỉ không có trách anh, mà còn tỏ tình với anh, hai người có một khoảng thời gian dài ngọt ngào cùng nhau, tựa như mộng đẹp vậy.

Chung quy vẫn là phải tỉnh mộng.

Người yêu ban đầu rất biết chăm sóc, rất dịu dàng, càng ngày càng ít về nhà, làm trợ lý của anh ta, nguyên thân rõ ràng biết được anh ta cũng không phải là bởi vì công việc, trong lòng anh hoảng sợ, lại không dám hỏi, cứ như là trên đầu đang treo một con dao, sợ sệt chờ đợi.

Có một ngày, người yêu của anh uống rượu say, gọi điện thoại để anh tới, anh mang theo áo khoác, ở nhà nấu canh giải rượu, rồi vội vã đón xe chạy tới địa điểm.

Đó là một ngày mưa, anh đến quán rượu kia.

Sau đó, bị đẩy vào lòng người khác.

Người yêu của anh không quá say, ý thức vẫn tỉnh táo, cùng mấy người bạn của mình nói giỡn vài câu, rồi đem luôn người yêu là nguyên thân đã từng phải vất vả dụ dỗ mới tới tay, vút vào lòng một người bạn.

Một đêm trôi qua, anh thương tích khắp người, người yêu của anh cũng tỉnh rượu, nhìn anh đang tàn tạ ngồi trên đất thì nhăn lại mày, khi ánh mắt nhìn vào quần áo xốc xếch trên người anh thì trong mắt chỉ ánh lên sự chán ghét.

"Đàm Đào, chú lần sau có muốn chơi thì đừng có mang tới chỗ anh có được không? Thật ác tâm."

Anh ta oán giận với bạn mình, rồi lại nhìn sang nguyên thân chính đang nhìn anh với ánh mắt ngơ ngác, biểu tình trên mặt thể hiện không kiên nhẫn, ký tẩm chi phiếu, quay người rời đi.

Ngày đó mưa rất lớn, anh không biết mình làm sao mà đứng lên, lại là thế nào xối mưa trở về, chìa khóa của anh rơi tại quán bar, chỉ có thể gõ cửa.

Người kia mở cửa, "Vào mà thu dọn hành lý của cậu đi, sau đó cũng đừng trở lại."

Anh hỏi, tại sao?

Người yêu của anh trả lời, anh ta yêu thích sạch sẽ.

Thật buồn cười a, anh ta yêu thích sạch sẽ, vậy mình là bị ai làm bẩn?

Đêm khuya, anh mang theo hành lý, từng hạt mưa đánh vào mặt, rõ ràng chỉ là nước, lại bị đánh đau thấu, thời điểm xe chạy qua, anh còn chưa kịp phản ứng, đã nặng nề ngã trên mặt đất.

Anh trở thành người thực vật, sống dở chết dở nằm ở trên giường bệnh, ý thức thì lúc có, lúc không, nhưng thân thể lại không thể động được một chút.

Có lúc, anh nghe thấy y tá đến giúp anh xử lý vệ sinh đang nói chuyện, nói tổng giám đốc của anh thật sự là một người tốt a, rõ ràng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới, vậy mà còn tận tâm tận lực trả tiền thuốc men cho anh, để anh có được trị liệu thật tốt.

Tất cả mọi người đều cho là người kia đã tâm tâm, tất cả mọi người đều cảm thấy anh ta là một người lương thiện, còn anh nằm ở trên giường muốn chết cũng không được, cứ như vậy bị cưỡng ép kéo dài mạng sống, nằm trên cái giường này mười năm.

Mười năm a, không có tôn nghiêm, không có quang minh mười năm.

Đến khi chết kia, thậm chí có thể gọi là giải thoát.

Tạ Mộc tiến vào thân thể này, là lúc nó đã hôn mê được nửa tháng, là khoảng thời gian mà tất cả mọi người cho rằng anh sẽ không tỉnh lại.

"Nào, nháy mắt mấy cái."

Nữ bác sĩ trước mặt dùng dụng cụ giống như đang dỗ trẻ nói chuyện với anh, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, suy yếu nháy con mắt mi dài.

"Bác sĩ, chân của tôi vẫn không thể động..."

Nữ bác sĩ nhìn thanh niên trước mặt, ngũ quan của anh rất thanh tú, có lẽ bởi vì viền mắt tròn tròn như mè nên khi anh nhìn sang giống như một chú hươu con vô tội đang nhìn.

Đặc biệt là Tạ Mộc sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi đều không có màu sắc, giọng nói khàn khàn, thành công khơi dậy tình mẹ trong con người cô.

"Cậu chỉ là thời gian hôn mê quá dài tạm thời không thể khống chế thân thể, đợi khi kiểm tra xong, thì có thể thử hoạt động một chút."

Thanh niên lao lực gật đầu, "Cảm ơn bác sĩ."

Thật sự là một người vô cùng lễ phép a, lớn lên đẹp mắt như vậy, có thể tỉnh lại, cũng là trong cái rủi có cái may.

Kiểm tra xong phản ứng của thân thể, thì đã đến thời gian đặt câu hỏi.

"Cậu biết mình tên gì không?" Cô hỏi.

"Tạ Mộc."

Nữ bác sĩ ở trên giấy đánh dấu một cái, tiếp tục hỏi, "Bao nhiêu tuổi?"

"Mười chín tuổi."

Cô đang định cầm bút đánh dấu lại phải dừng lại.

Trên giấy, nghiêm chỉnh viết Tạ Mộc, tuổi tác: 22

Bạc Khâm nhận được tin Tạ Mộc tỉnh lại.

Anh ta hiển khi lại xuất thần một lúc .

Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe đêm đó, cũng là việc anh ta không ngờ đến, dù sao cũng bên nhau lâu vậy rồi, nếu như không phải đêm đó Đàm Đào đụng vào cậu ta, quan hệ giữa hai người, còn có thể lại kéo dài một chút.

Tạ Mộc là người ngoan ngoãn, trên giường cũng nghe lời, bình thường càng là sẵn sàng tỉ mỉ, không uống công sau khi anh ta tại trường đại học kia nhìn thấy Tạ Mộc, cẩn thận hạ thư mời, đem người kéo đến công ty.

Sau khi hai người bên nhau, Bạc Khâm quả thật là vui đến quên cả trời đất, cũng thu tâm, yên phận không lại đi trêu đùa nữa.

Như mà sau đó, tình nhân có ngoan ngoãn đến đâu cũng sẽ chơi chán, Bạc Khâm bắt đầu ăn ở ngoài, ở bên ngoài hưởng thụ mỹ nhân nóng bỏng, trở về nhà lại có Tạ Mộc tỉ mỉ chăm sóc, đẹp cả đôi đường.

Bạc Khâm còn chưa kịp nghĩ kỹ, nếu Tạ Mộc phát hiện việc này, nên níu kéo một chút, hay là trực tiếp sáng khoái chia tay, thì Đàm Đào lại điện hăm ra ngoài.

Đàm Đào là bạn thân của Bạc Khâm, hai người từ nhỏ cùng nhau chơi đùa đến lớn, lúc chưa tiếp nhận gia nghiệp, bọn họ nổi danh là đôi bạn gây họa trong thành bốn chín.

Uống nhiều rượu rồi, lại nghĩ đến mấy chuyện khác nhau này, vậy nên khi Đàm Đào nhắc lại, Bạc Khâm trực tiếp gọi người đến, mới bắt đầu, chỉ là muốn ôm Tạ Mộc cùng nhau chơi, nhưng thật tức cười, Đàm Đào chạm vào Tạ Mộc.

Hai người coi như chơi thân, nhưng cũng còn chưa tới mức chia sẻ tình nhân.

Bạc Khâm người này chơi rất phóng khoáng nhưng cố tình lại có tính ưa sạch, đi đến bước này, cũng không cần một người yêu nhỏ ngoan ngoãn là Tạ Mộc, anh ta trực tiếp trở về nhà, tắm rửa sạch sẽ.

Lúc Tạ Mộc cả người ướt đẫm tới tìm anh ta, Bạc Khâm gỡ bỏ nguy trang, trực tiếp đem người đuổi ra ngoài, thanh niên tái nhợt nghiêm mặt, hình ảnh đôi mắt đỏ nhìn lên bướng bỉnh hỏi anh tại sao, đến bây giờ Bạc Khâm đều không có quên.

Lúc thường anh ta yêu nhất chính là bộ dáng vô cùng đáng thương này của Tạ Mộc, lúc đè xuống giường còn mang theo tiếng khóc gọi tên anh, bị anh nắm lại hai tay, chỉ biết khóc nức nở chịu đựng, mà bây giờ đây, chỉ cần vừa nghĩ tới người trước mặt bị tên Đàm Đào kia đụng vào, trong lòng Bạc Khâm lại buồn bực lên.

Sau đó, có người nói cho anh ta biết, Tạ Mộc xảy ra tai nạn xe cộ.

Bác sĩ nói, khả năng tỉnh lại không lớn.

Bạc Khâm không đến xem cậu, nhưng lại trả tiền thuốc cho cậu, dù cũng từng là người yêu, như vậy, cũng coi như là hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Nhưng chính anh ta cũng không nghĩ tới, Tạ Mộc lại còn có thể tỉnh lại.

Nghĩ lại ngày đó thanh niên đỏ mắt lên, không ngừng mà lẩm bẩm hỏi tại sao, anh ta khép lại vãn kiện, xoa xoa mi tâm.

Lúc Bạc Khâm đi đến bệnh viện, Tạ Mộc đang luyện tập hồi phục, thời gian cậu hôn mê không lâu lắm, nhưng thân thể suy yếu đến đòi mạng, lúc này đây chính vịn lan can, cẩn thận từng li từng tí từng chút từng chút đi về phía trước.

Phạm vi cậu có thể hoạt động rất nhỏ, trên mặt tái nhợt, cái trán đã ra một tầng mồ hôi hột dày đặc mà tinh tế, bởi vì thân thể quá mức gầy yếu,

bệnh nhân lại quá ra quá sức, đôi tay trắng nõn đã từng được Bạc Khâm hôn vô số bởi vì dùng sức mà trời lên gân xanh nhàn nhạt, rất đẹp.

Bạc Khâm đứng ở cửa, nhìn thanh niên cẩn rắng, không kêu một tiếng từng bước một đi về phía trước, như là một ông lão chậm chậm đi tới cạnh cửa.

Nhìn ra được cậu rất mệt mỏi, lại vẫn chỉ là thở hỗn hển, tiếp tục chậm chậm mà lại cẩn thận quay người.

Theo lý thuyết, người hôn mê một thời gian dài như vậy, dung nhan ít nhiều gì cũng sẽ có chút tổn hại, Tạ Mộc sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng gầy yếu đi không ít, nhưng gương mặt kia lại cố tình tăng thêm mấy phần dụ người.

Bên tai, có một giọt mồ hôi lăn xuống, rơi vào dưới cằm thanh niên, cậu dừng lại, ngón tay nhỏ yếu bởi vì mệt nhọc mà run rẩy, lau đi giọt mồ hôi, trong mắt tràn đầy kiên nghị.

Tạ Mộc như vậy, Bạc Khâm chưa từng thấy.

Anh ta lặng lẽ đi vào, âm thanh từ tính giương giọng gọi, "Tạ Mộc."

Thanh niên dừng lại thân mình, chậm chậm ngẩng đầu, cặp mắt kia bởi vì nghi hoặc mà hơi trợn to, tròn vo cực kỳ giống hươu con.

Hắn chớp mắt mấy cái, lông mi dài nhè nhẹ rung, giọng có chút chần chờ, "Bạc tổng?"

Bạc Khâm còn không có đáp lại, đã thấy thân thể của thanh niên vịn vào một bên lan can, trên mặt tái nhợt, chậm chậm lộ ra một cái vui vẻ cười.

Môi của cậu không có màu sắc, đôi mắt đen láy tràn đầy cảm kích, nhìn qua lại thấy có chút ngốc đến bực mình, Bạc Khâm chưa từng thấy Tạ Mộc cười như vậy, ít nhất, là sau khi hai người ở bên nhau thì chưa từng thấy.

Bên tai, phảng phất vang lên lời của bác sĩ.

"Trong trí nhớ của bệnh nhân, cậu ấy năm nay mười chín tuổi, là sinh viên đại học năm thứ hai, nói cách khác, việc xảy ra trong ba năm nay, cậu ấy căn bản không có ấn tượng, chúng tôi đã cẩn thận hỏi qua, ngoại trừ ba năm nay, ký ức năm mười sáu tuổi của bệnh nhân cũng rất mơ hồ."

Mười sáu tuổi, ba năm, những khoản thời gian đó, đều có ký ức về Bạc Khâm.

Thanh niên hoàn toàn không có nhận ra được anh ta đang suy nghĩ gì, rốt cục suy yếu đi tới, cuối cùng cũng đi đến được bên cạnh Bạc Khâm.

Cậu cảm kích nói, "Cảm ơn Bạc tổng giúp tôi trả tiền thuốc men, sau khi tôi xuất viện sẽ mau chóng hoàn trả ngài."

Xa cách, mà lại lễ phép.

Cậu ấy vớt toàn bộ ký ức có liên quan đến Bạc Khâm.

Tác giả có lời muốn nói: tân văn khai nha ~

Dự tính là mỗi muộn chín giờ đổi mới, nếu có lùì lại hoặc là xin nghỉ sẽ ở văn án nói rõ.

Sớm định ra là (đại gia người) cái này ngành, kết quả phát hiện gần trường bối có chút nguy hiểm sửa lại, (đại gia người) bên trong ngành như trước sẽ xuất hiện tại bản văn cộc!

Viết chương này thời điểm, đây đầu đều là về nhà mê hoặc bgm, cảm giác bản văn có thể liền tên (về nhà mê hoặc)

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (1)

Chương 2: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (2)

Chương 3: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (3)

Chương 4: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (04)

Chương 5: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (5)

Chương 6: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (6)

Chương 7: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (7)

Chương 8: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (8)

Chương 9: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (9)

Chương 10: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (10)

Chương 11: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (11)

Chương 12: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (12)

Chương 13: Mất Trí Nhớ Sau Khi Bị Đối Xử Tệ (13)